

Capitolul 16

Legea jertfei de mâncare

Leviticul 6. 14-23

Am văzut că legea jertfei de mâncare vorbește despre viața Domnului Isus, din ziua nașterii Sale, până la moartea Sa; nu se referă deci la lucrarea de împăcare, pe care El a făcut-o, ci la persoana Lui. Slava legată de aceasta nu se putea descoperi decât în viața Sa pe pământ. Slava Sa prezentă în cer ne este împărtășită de Duhul Sfânt, însă frumusețea Sa morală o vedem numai în viața Sa pe pământ.

Am văzut de asemenea că jertfa de mâncare era totdeauna adusă odată cu o ardere-de-tot. Capitolul 2 este strâns legat de capitolul 1. Este vorba de o comunicare a Domnului și tot așa este și în capitolul 6. În versetul 8 se spune: „Domnul a vorbit lui Moise, spunând” și aceeași expresie o găsim și în versetul 19. Aceste unsprezece versete alcătuiesc așadar un întreg; versetele 8-13 conțin legea arderii-de-tot și versetele 14-18 legea jertfei de mâncare. În aceasta vedem cât de strâns erau legate aceste două jertfe. Însă arderea-de-tot este numită în primul rând. Cronologic trebuia mai întâi să fie jertfa de mâncare; moartea Domnului a avut loc la sfârșitul drumului Său pe pământ. Însă Dumnezeu ne arată aici succesiunea normală. Nici un om nu este în stare să vadă slava Domnului Isus, da, nu este nici măcar în stare să se preocupe cu El, dacă nu cunoaște lucrarea Domnului. El trebuie să știe că pe baza arderii-de-tot vine deci mai întâi faptul că credinciosul a recunoscut că are libertate să se apropie de Dumnezeu, că se poate preocupa cu jertfa de mâncare, cu frumusețea Domnului Isus ca Om pe pământ. Când spun „ca Om pe pământ”, atunci mă gândesc la felul cum El a fost revelat aici ca Om; este vorba de slava Sa personală, care nu a început când El a venit pe pământ și nu s-a terminat când El a părăsit pământul, dar care s-a arătat pe pământ.

În capitolul 2 am văzut diverse aspecte ale jertfei de mâncare, care arătau diferitele exerciții prin care trebuia să treacă Domnul Isus, în care El a fost verificat prin focul lui Dumnezeu, al căror rezultat a fost numai un miros plăcut pentru Dumnezeu. Niciodată nu a fost în viața Domnului Isus ceva care să nu fi fost desăvârșit pentru Dumnezeu.

Aici, la legea jertfei de mâncare nu găsim însă aceste diferențieri. Dacă am fi avut numai legea, atunci am fi cunoscut numai părțile componente ale jertfei de mâncare. În versetul 15 este vorba de floarea făinii, untdelemn și tămâie. Aici nu se pune accentul pe diferite minunății ale Domnului, ci înainte de toate pe participarea preotului la aceasta.

Mai întâi trebuia ca unul din fiii lui Aaron să aducă înaintea Domnului jertfa de mâncare. Asta înseamnă că aceasta era făcută de o persoană. Apoi se spune în versetul 15:

„Preotul să ia un pumn din floarea făinii de la darul de mâncare și din untdelemn, cu toată tămâia care este pe darul de mâncare și s-o ardă pe altar ca aducere aminte de un miros plăcut Domnului”.

Aici se referă la unul din fiii lui Aaron, însă nu este singur, căci el este unul dintr-o grupă de persoane și ceea ce făcea el stă de aceea în legătură cu toți. Aaron aducea o jertfă pentru sine și pentru casa lui și din Evrei 3.6 deducem că noi suntem casa adevăratului Aaron. Toți credincioșii aparțin acestei case,

ei sunt neamul preoțesc despre care citim în 1 Petru 2.5. Însă aici este vorba în mod special de fiii lui Aaron. Femininul este în Biblie un simbol al poziției, iar bărbătescul o imagine a puterii în care se realizează această poziție. Așa vedem și din expresia aceasta, „un fiu al lui Aaron“. Într-adevăr, orice credincios este un preot, însă adeverește el aceasta? Un preot este în mod normal în Locul Preasfânt și acolo slujește lui Dumnezeu. Credinciosul știe că are intrare liberă la Dumnezeu, însă întrebarea este în ce măsură realizează el aceasta? În fiii lui Aaron vedem pe aceia care nu numai că știu că au intrare liberă în Locul Preasfânt, ci care se și folosesc de această libertate și de aceea se găsesc constant în prezența lui Dumnezeu și-I slujesc. Ei au cunoscut în Locul Preasfânt gândurile și sentimentele lui Dumnezeu, ei știau ce se potrivește în prezența Sa și cum judecă El toate lucrurile.

Acțiunea cea mai înaltă, aducerea acestei jertfe înaintea Domnului, înaintea altarului și acțiunea de jertfire puteau să fie exercitate numai de fiii lui Aaron. Aci, în versetul 14, vedem același lucru cu privire la jertfa de mâncare: „Unul din fiii lui Aaron s-o aducă înaintea Domnului, înaintea altarului“. Însă nu o făcea singur, ci în legătură cu toți fiii lui Aaron, căci se spune „unul din fiii lui Aaron“. El jertfea pe altar partea cuvenită Domnului. Nu vreau să intru aici în însemnătatea acestor cuvinte, pe care am văzut-o la tratarea capitolului 2. Unul din fiii lui Aaron trebuia să jertfească pe altar această parte. Ce slujbă minunată! El jertfește ceea ce vorbește de natura omenească minunată a Domnului, de ungerea cu Duhul Sfânt din tot timpul vieții Sale și de măreția Persoanei Sale, care este exprimată prin tămâie. Toate acestea, el avea voie să le aducă pe altar: „de un miros plăcut“. Încă odată, ce slujbă minunată! Tămâia este mult mai sublimă pentru Sine, căci ceea ce reprezintă tămâia, numai El poate înțelege deplin. Însă chiar dacă noi n-o putem cuprinde, tot avem voie să vedem că tămâia este prețioasă și avem voie s-o aducem lui Dumnezeu. Însă numai acela care era obișnuit cu prezența lui Dumnezeu avea voie să facă lucrul acesta, căci numai atunci se poate recunoaște ce este tămâia.

Citim apoi în versetul 16: „Aaron și fiii lui să mănânce ce va mai rămâne din darul de mâncare; s-o mănânce fără aluat, într-un loc sfânt, în curtea cortului întâlnirii“. Deci fiii lui Aaron aveau voie să mănânce din aceleași lucruri pe care Dumnezeu le obținea ca mâncare. Nu era numai partea acelui fiu al lui Aaron care a adus jertfa, ci partea tuturor fiilor lui Aaron și chiar al lui Aaron însuși. Știm că Aaron este o imagine a Domnului Isus. Așa avea voie întreaga familie a lui Dumnezeu - chiar dacă ei sunt limitați aici la fiii lui Aaron, adică aceia care se purtau și în mod practic ca preoți - ca împreună să se bucure de aceeași mâncare pe care Dumnezeu o primea ca parte a Sa. Ce gând minunat!

Însă această mâncare avea voie să fie consumată numai într-un loc sfânt. Nu în Locul Sfânt sau în Locul Preasfânt - căci acolo totul era hotărât pentru Dumnezeu și omul nu avea intrare - ci într-un „loc sfânt“, adică despărțiți de lume, acolo unde totul era în armonie deplină cu Dumnezeu. Este vorba de curtea cortului întâlnirii. Asta arată în primul rând un loc care stă în legătură cu strângerea laolaltă, acolo unde Dumnezeu invită pe poporul Său să se adune. În al doilea rând este locul unde fiii lui Aaron îl întâlneau pe Aaron, în despărțire de lume și în unitate unul cu altul. Altarul reprezintă masa Domnului și vedem cum ei acolo împreună își ocupă fiecare locul și mănâncă mâncărurile minunate: natura omenească sfântă a Domnului Isus, amestecată cu untdelemn, un tablou al ungerii cu Duhul Sfânt în timpul vieții de aici a Domnului.

În 1 Ioan 2 credincioșii sunt împărțiți în trei grupe. Acolo este vorba de copilași, care cunosc pe Tatăl, de tineri, care sunt tari, însă și de părinți, despre care se spune numai că ei cunosc pe Acela care este de la început. Un cititor superficial ar putea spune: „Se știe de orice credincios, că oricine care are credință, cunoaște pe Domnul Isus“. În capitolul 5.1 se spune totuși: „Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu“, Însă cu aceasta nu este spus același lucru ca în capitolul 2. Nu știi părinții mai mult decât cei născuți din nou de curând? În 1 Ioan 1.1 se dă răspunsul. Acolo se vorbește despre „ceea ce era de la început“ și se precizează la care început se referă: „Ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții“. Începutul este deci clipa când Domnul Isus a venit pe pământ și acesta este înțelesul cuvântului „început“ din capitolul 2.13: „Vă scriu, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel care este de la început“. Ei nu au cunoscut numai jertfa pentru păcat, încât știu că păcatele le sunt iertate, ci și arderea-de-tot. Ei au văzut cât de minunată este lucrarea Domnului Isus, pe baza căreia nu numai păcatele noastre sunt iertate, ci și Dumnezeu a fost slăvit și că această slavă ne este socotită nouă, căci noi am fost făcuți plăcuți în Cel Preaiubit, așa că Dumnezeu ne iubește așa cum iubește pe Domnul Isus. Ei nu au rămas numai la această lucrare minunată, ci au venit la Persoana care a făcut-o și cu aceasta la jertfa de mâncare. Noi avem voie să spunem că părinții sunt aceia care au cunoscut jertfa de mâncare, viața sfântă a Domnului Isus și au luat-o ca realitate în inima lor. Dacă un credincios nu a înțeles încă în totul arderea-de-tot, se vede deseori că el se preocupă cu epistolele, care explică acest adevăr și aceasta este desigur ceva bun. Însă când a înțeles jertfa, el poate să meargă mai departe. Vedem aceasta la frați și la surori care s-au maturizat duhovnicește. Prin cercetarea epistolelor ei au înțeles ce înseamnă jertfa pentru păcat și arderea-de-tot și poate și jertfa de mulțumire. Acum ei au ajuns la jertfa de mâncare și citesc cu cea mai mare desfătare Evangheliile, în care privesc viața Domnului Isus și pot să vadă diversele părți care sunt prezentate în anumite Evanghelii. Căci cheia înțelegerii Evangheliilor constă în faptul de a recunoaște ce caracter poartă Domnul Isus în cele patru relatări și de a cerceta fiecare secțiune în context. Atunci măreția slavei Domnului devine vizibilă. Acesta este semnul caracteristic al unui părinte în Hristos. El cunoaște slava Sa de la început, căci el a privit toată viața Domnului Isus. Acesta este și semnul de recunoaștere al unui fiu al lui Aaron.

Am văzut cum exercitau slujba fiii lui Aaron. Au dat lui Dumnezeu partea care I se cuvine și sunt adunați în Locul Sfânt - nu în Locul Preasfânt sau Sfântă Sfințelor, ci la altarul de aramă, într-un loc sfânt — despărțiți de lume. Acolo ei se preocupă de viața sfântă a Domnului Isus, însă nu numai ei, ci împreună cu Aaron. Domnul este împreună cu ai Săi. Nu corespunde aceasta străngerilor noastre laolaltă de duminica dimineată? Nu vreau să spun prin aceasta că nu poate fi așa și în afara străngerilor noastre laolaltă, însă mă gândesc că locul potrivit este acolo unde ne strângem. Domnul este în mijlocul alor Săi, când ei sunt adunați în Numele Lui. Nu avem noi atunci ceea ce găsim în Psalmul 22.22, că El Însuși intonează cântarea de laudă în mijlocul Adunării? Dacă noi suntem adunați în convingere duhovnicească sub călăuzirea Duhului Sfânt, în jurul Lui, Domnul intonează cântecul de laudă și noi ne acordăm cu El. Așa vedem și aici. Într-un loc sfânt, despărțiți de lume, mâncăm împreună cu El în prezența Domnului și ne înviorăm inimile gândind la natura omenească a Domnului.

Aceasta va avea și asupra noastră o consecință minunată. Mâncarea cu care noi ne hrănim ajunge în trupul nostru și părțile ei componente pătrund în trupul nostru și devin o parte din el. Așa este și cu mâncarea aceasta; cu cât

noi suntem mai mult umpluți de Domnul în felul acesta, cu atât mai mult vom fi schimbați în chipul Său. Spun „în felul acesta“, căci și mana vorbește de viața de pe pământ a Domnului Isus. Despre aceasta El vorbește în Ioan 6, când spune că El este pâinea care S-a coborât din cer. Însă aceasta este altceva decât jertfa de mâncare. Mana ne arată pe Domnul în toate împrejurările Sale pe pământ, însă noi ne hrănim de la El când și noi ne găsim în aceste împrejurări. Mana ne dă putere pentru drumul nostru prin pustie. În Psalmul 78.25 ne spune că mana dă putere îngerilor ca să slujească lui Dumnezeu - este pâinea celor tari sau a îngerilor - și aceasta este valabil și pentru noi. Vedem deci că mana nu este aceeași cu jertfa de mâncare. Este același Domn în aceleași împrejurări, îmbrăcat cu aceeași slavă, însă în jertfa de mâncare Îl aducem lui Dumnezeu ca un dar de jertfă și atunci nu este vorba de faptul că noi primim putere. Însă mana nu o aducem ca jertfă, ci ne hrănim cu ea. Mana era destinată oricărui israelit, nu numai fiilor lui Aaron. Orice copil al lui Dumnezeu are nevoie de putere și cel mai slab credincios primește putere când se hrănește din Domnul Isus. Însă în Ioan 6 se spune mai mult: „Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac“ (versetul 51). Aceasta merge mai departe decât mana, căci aici este vorba de Domnul care a murit, din care păcătosul „trebuie“ să mănânce ca să primească viața. Însă Leviticul 6 se referă la fiii lui Aaron, adică aceia care cunosc lucrarea Domnului de pe cruce și știu că jertfa de mâncare nu trebuia mâncată în lume, ci într-un loc sfânt. Într-adevăr, curtea din față se găsește în lume, însă este un loc despărțit, sfânt și acolo ne preocupăm de slava morală a Domnului. Așa cum am amintit, aceasta va avea o influență asupra vieții noastre, care se schimbă prin aceasta și este pusă în armonie cu acest obiect.

Ne amintim că în capitolul 2.13 este vorba de sarea legământului lui Dumnezeu. Asta înseamnă că noi avem datoria să căutăm ca ceea ce noi am văzut în El, să punem în practică. Vedem aici drumul pe care putem realiza aceasta în mod practic. Este imposibil ca noi să ne preocupăm cu Domnul într-un loc sfânt și să nu fim schimbați după chipul Său. Nu este aici vorba de același gând pe care îl găsim în 2 Corinteni 3.18. Acolo privim slava Domnului, adică slava Sa cerească și suntem schimbați în același chip, chipul unui Hristos ceresc. Aici însă este vorba de slava morală a Domnului Isus, așa cum s-a descoperit ea pe pământ în toate împrejurările în care S-a găsit El și aceasta va lucra asupra noastră. În Romani 12 se spune că simțul nostru se reînnoiește, ca noi să prezentăm trupurile noastre ca pe o jertfă vie pentru Dumnezeu și ca noi să putem înțelege care este voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită. Tot ce a făcut El era de un miros plăcut pentru Dumnezeu; în tot ce a făcut, scopul Său era slăvirea lui Dumnezeu. Viața Sa era o jertfă vie pentru Dumnezeu. Vedem aceasta tot timpul vieții Sale, când era copil, tânăr și bărbat. În toate împrejurările în care S-a găsit, era desăvârșit de plăcut lui Dumnezeu. Așa Îl privim noi aici și inimile noastre se hrănesc din El. Noi primim această mâncare și viața noastră este influențată prin aceasta.

Doresc să povestesc ca exemplu o întâmplare. Am auzit de un credincios din America, care și-a luat hotărârea să caute toate locurile din Biblie unde este vorba de har. Apoi le-a privit în contextul lor și, spre surprinderea sa, a remarcat că toată Biblia vorbește despre har. S-a preocupat câteva săptămâni cu tema aceasta, însă apoi a fost așa de umplut de măreția acestui har, încât el a fugit pe stradă și pe primul pe care l-a întâlnit l-a întrebat: „Cunoașteți harul lui Dumnezeu?“ El trebuia să vorbească ceva despre har; era așa de umplut, că stătea sub o constrângere, ca să prezinte altora harul Domnului.

Fiii lui Aaron mâncau nu numai odată partea care li se cuvenea din jertfa de mâncare. Era ceva care trebuia mereu reluat, căci era „hotărât pentru

totdeauna“. Dumnezeu a pregătit drumul pentru fiecare credincios, când el a obținut maturitatea unui fiu al lui Aaron. Oricine poate ajunge aici, dacă se predă Domnului. Partea sa pe pământ este o parte cerească și atâta timp cât casa lui Dumnezeu se găsește pe pământ, adică până la răpirea Adunării, aceasta rămâne privilegiul fiilor lui Aaron. Ei au voie să mănânce împreună cu Dumnezeu din această mâncare minunată.

Găsim însă încă un gând. Tot ce atingea jertfa de mâncare devenea sfințit. Aceasta este pentru noi foarte important. Tot ce este în dependență de viața Domnului Isus este sfânt în ochii lui Dumnezeu. Înțelegem că nici nu poate fi altfel. Într-adevăr, făina este o imagine a ființei umane, însă jertfa de mâncare prezintă natura omenească a Domnului Isus. Floarea făinii este o parte componentă a pâinii, pe care o mănâncă orice om. Când frângem pâinea duminica dimineața, atunci ea este pâinea pe care o poate mânca orice om de pe pământ; totuși nu este aceeași. Într-adevăr, ea nu se schimbă, rămâne exact aceeași pâine, însă pentru noi reprezintă ceva și în aceasta constă marea diferență. De aceea se spune aici în mod categoric, că tot ce se atingea de jertfă era sfânt. Dacă privim natura omenească a Domnului Isus și vedem aceleași lucruri ca și la noi, nu trebuie să uităm cine este El. Ca și noi, Domnul a obosit, însă noi nu trebuie să uităm niciodată că El era Domnul. Cineva a spus odată: „Omul nu trăiește numai cu pâine“, însă el a utilizat cuvintele în sens de glumă și a uitat că este vorba de ceva sfânt. Noi nu trebuie să folosim cuvintele Domnului pentru altceva. Tot ce este cu privire la El este sfânt, căci stă în legătură cu umanitatea Sa sfântă. Cine a văzut slava Sa și L-a cunoscut în prezența lui Dumnezeu, cine îl cunoaște ca pe Acela care este de la început, nu face așa ceva, căci el știe că este împotriva voii lui Dumnezeu. El a văzut prea mult din slava Domnului Isus ca să poată suporta ca această slavă să fie atacată cu ceva.

Începând cu versetul 19 este tratată o altă jertfă de mâncare. Vedem aici o nouă descoperire a lui Dumnezeu, căci este o jertfă de mâncare deosebită pe care trebuia s-o aducă preotul în ziua ungerii sale. Consta din „a zecea parte dintr-o efă de floarea făinii, ca dar de mâncare permanent, jumătate din ea dimineața și jumătate seara“ (versetul 21). În capitolul 2.4-5 se spune că floarea făinii era „frământată“ cu untdelemn, în timp ce cuvântul întrebuintat aici „prăjit“ înseamnă mult mai mult. Un preot o aducea și noi avem voie să spunem că în primul rând Domnul o face; însă pe de altă parte aceasta este și ceea ce noi avem voie să jertfim, adică dacă suntem fii ai lui Aaron. Un fiu al lui Aaron vedea mult mai mult decât un simplu israelit.

În versetele care urmează vedem cum trebuia adusă această jertfa de mâncare. Aici totul trebuia jertfit lui Dumnezeu. „S-o aduci coaptă și tăiată în bucăți, ca un dar de mâncare de un miros plăcut Domnului“ (versetul 9). Repet, ceea ce am spus deja: nu jertfeau un întreg nedefinit, ci bucăți, pe care le-au prăjit, adică ei au văzut încercările personale ale Domnului Isus în context cu împrejurările și particularitățile Evangheliilor. Ei au înțeles, de exemplu, că același eveniment în Evanghelia după Luca luminează o altă parte a adevărului decât evanghelia după Matei, pentru că de fiecare dată caracterul diferitelor Evanghelii aruncă o altă lumină asupra evenimentului respectiv. Ei au cunoscut particularitățile vieții și slavei Domnului. Aceasta este jertfa de mâncare a preotului.

Citim apoi în versetele 22 și 23: „Preotul dintre fiii lui Aaron, care va fi uns în locul lui, să aducă darul acesta ca jertfa de mâncare. Aceasta este o rânduială permanentă înaintea Domnului ; să fie arsă întreagă. Orice dar de mâncare al unui preot să fie ars în întregime; să nu se mănânce“. Această pătrundere în

slava Domnului Isus, care este partea numai a acelor care se găsesc regulat în prezența lui Dumnezeu și de aceea au învățat să vadă cu ochii lui Dumnezeu, este așa de prețioasă pentru Dumnezeu încât El o dorește numai pentru Sine. Nici măcar preotul nu mânca din aceasta, căci Dumnezeu o voia numai pentru Sine.

Ce slujbă remarcabilă am primit! Să ne dăruiască Domnul ca noi să putem vedea slava Lui și să ne înviorăm în El și în slava Sa. Dar pentru că este vorba de lucruri așa înalte și sublime, Dumnezeu ne permite contemplarea acestei slave numai când o vedem prin ochii Săi. De aceea ar trebui să dorim să rămânem constant în prezența Sa, așa cum ne este arătat cu fiii lui Aaron. Această poziție poate fi partea oricărui credincios. Și cel mai tânăr credincios poate veni aici. Dacă noi, cei mai în vârstă nu purtăm aceste semne caracteristice, aceasta este din cauză că nu am întrebuințat mijloacele pe care ni le-a dat Domnul. Dacă însă noi vedem puțin din aceasta, nu ar trebui atunci ca dorința noastră să fie să creștem în această cunoștință și să fim adevărați fii ai lui Aaron fără defect (Levitic 21.16-24), adică să realizăm practic tot ceea ce poate fi partea oricărui credincios?